

Коханці-самозванці

КУПИТИ

Про книгу

Уже кілька місяців молода лікарка (і до того ж перевертень) Маккензі Картер на вимогу своєї аж занадто турботливої бабусі старанно ходить на побачення. Та на сайтах знайомств суцільні "червоні прапорці".

Ной Тейлор, колега Маккензі та харизматичний буркотун, довго приховував свою вовчу сутність. Альфа, що не має пари, вважається емоційно нестабільним і суспільно небезпечним, а отже, кар'єра кардіолога завершиться для Ноя, щойно про це дізнається начальство.

Маккензі вирішує: Ной - ідеальний кандидат на роль її фальшивого хлопця. У виграші будуть обоє.

Макензі

— У мене дехто є.

Згодом я зрозуміла, що брехати не так уже й складно. До чого ж огидно морочити голову жінці, яка з дванадцяти років тебе виховувала. Але після мого сьомого (чи вже восьмого? Чесно кажучи, вже й не згадаю) невдалого побачення за три місяці в мене виникла природна потреба в брехні.

Моя бабуся Мойра, як і очікувалось, зреагувала миттєво.

— Що? Хто? Хтось із роботи? Я його знаю?

Якщо негайно не припиню цю вікторину, то за хвилину відчуватиму себе як на допиті у слідчого.

— Ні, — намагаюсь якнайшвидше завершити розмову. — Ти його не знаєш.

Хоч тут я не збрехала, адже я його теж не знаю. Бо його не існує.

Бабуня не бажає мені ані крихти зла, справді, але її вподобання в чоловіках — чи то людях, чи то перевертнях — відверто нікудишні. Я встигла сходити в кіно з перевертнем — моделістом залізниць, який хотів мене «обнюхати» на першому ж побаченні. Я пила каву з людиною-аналітиком, який постійно запитував, чи можу я якось залишати собі хвіст у людській подобі (брррр, навіть не хочу думати, куди ведуть його думки). Кожне невдале побачення лише зміцнювало мою віру в те, що краще зосередитися на роботі, а не на доброзичливих бабусиних мріях, де я знаходжу собі файного вовчиська, переїжджаю до його шикарної квартири й народжую цілий виводок онуків. Наче у мене проблем у житті замало. Інколи мені здається, що ба нічим не краща за тих кавалерів, яких вона мені підсовує, коли йдеться про мій статус омеги.

Існування подібних до мене — рідкість, але я не настільки відрізняюся від інших перевертнів. Можливо, колись так і було: за часів, коли перевертні жили підпільними ієрархічними системами, переховуючись від решти світу. Та зараз для мене це лише липке, надокучливе клеймо, ніби я в ліжку

чимось краща за інших перевертнів. Присягаюся, кожен, кому я коли-небудь про це говорила, очікував, що в мене самочинно почнеться тічка за першою-ліпшою примхою. Ось чому я більше про це не згадую.

— Як довго ви вже зустрічаєтесь? А скільки йому років? Він перевертень? Знаю, ти дуже зайнята, але, любонько, я не молодшаю, і було б так чудово чути це тупотіння...

— Бабунь, про таке ще зарано думати. — Мене кидає в піт від думки про плаксивих немовлят. — Ми нещодавно познайомилися. Для нас усе таке нове й незвичне. Ну, дуже нове. Практично ще нерозпаковане.

— Ох, Макензі, чому ти мені одразу не сказала? Ти що, хочеш мені серце розбити?

— Ти ж знаєш, на роботі просто дурка: чотири п'яні бійки за останній місяць. Я вже мовчу про купу ДТП через ожеледицю... У реанімації справжнє жахіття. Здається, у мене вже розвинувся синдром зап'ясткового тунелю від усіх тих швів, що я накладала останнім часом.

— Люба, ти мов плуга пнеш. Невже не можна перевестись кудись, де... не так сказано?

Вона частенько мене про це питає, але моя відповідь їй уже відома. Я обожнюю працювати в реанімації. Навіть у найважчі дні я лягаю спати з усвідомленням, що рятую життя.

— Ба-а-а...

— Гарзд, гарзд. То розкажи мені про свого таємничого чоловіка. Люба, хоч скажи, якого він виду.

Треба її якось заспокоїти, тож вибір очевидний.

— Перевертень. Він би тобі сподобався, — вибріхую я, відчуваючи, як мене знову переповнює огида від цієї фальші. Я ухвалюю рішення миттєво, ґрунтуючись лише на тому, що ба негайно мене розкусить, якщо я спробую бовкнути, що зустріла його деінде, адже я не вилажу з лікарні. — Ми на роботі познайомились.

Мені почулося чи вона від щастя зацокала підборами? Певно, вже витанцьовує в себе на кухні, уявляючи, що її онука ось-ось заживе з гарним вовчиком, який подарує їй та дідусеві зграйку правнуків. Почуття провини

тисне на мене ще дужче. Проте варто мені згадати про побачення з моделістом залізниць, і моя рішучість миттєво стає міцнішою за титан.

— Познайом нас! Треба подумати, коли... Може, запросиш його на вечерю? Дитинко, ми тебе вже сто років не бачили. Було б так чудово побачити тебе та твого нового хлопця.

— Ні, ні, — відхрещуюсь я, як можу. — Я ж казала, для нас ще все нове. Ми не поспішаємо. Не хочу все зіпсувати, розумієш? Це може... спричинити ускладнення на роботі.

— Будь ласка, назви хоч його ім'я. Що робити? Що робити?! Геть усі чоловічі імена повилітали з голови. Зараз на моєму поверсі працюють десятки кандидатів на роль мого уявного хлопця, і я не можу згадати жодного з них. Це що, кара за те, що я замилила бабусі очі? Я така погана онука, що весь світ мене проклинає?

Я відчуваю, як гіпокамп буквально розплавляється в калюжку, а я не можу вичавити навіть складу, який міг би делікатно завершити мій невдало спланований акт дезінформації.

— Ну... — У роті пересихає, поки я даремно намагаюсь щось вигадати. — Його ім'я... Його звать...

Я можу на пальцях однієї руки перелічити працівників Денверської міської лікарні, з якими я не ладнаю. Одна з переваг того, що ти у двадцять дев'ять років одна з наймолодших лікарки у реанімації, полягає в тому, що всі ставляться до тебе як до «дитинчати» колективу. І хоча іноді це дратує, завдяки цьому за останній рік я поворогувала з небагатьма. Навпаки, я навіть наважуся стверджувати, що я подобаюся більшості моїх колег. Але правило не без винятків. Тобто, гадаю, я приємна людина. За умови, що мій співрозмовник не намагається обнюхати мені шию.

Однак не всі мої робочі стосунки — це смішки-пересмішки. І — як інакше? — саме в цю мить двері до кімнати відпочинку прочиняються, відкриваючи моїм очам густе та чорне, як опівнічне небо, волосся, яке майже зачіпає горішню частину косяка. Переді мною — могутня статура одного з небагатьох лікарів із категорії «не ладнаю». Чоловік кидає у мій бік суворий погляд пронизливих блакитних очей, проходячи повз. Ной стискає свої пухкі рожеві губи у тонку лінію, ніби підкреслюючи

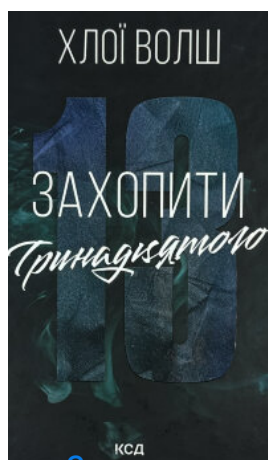
невдоволення від присутності ще когось поряд із ним. Його ім'я злітає з моїх губ, перш ніж я встигаю подумати. І, звісно, тому що всесвіт, здається, карає мене за мою беззастережну брехню ще до того, як я встигаю її вимовити.

— Ной, — шепочу до бабусі, щоб вищезгаданий суб'єкт не почув. — Його звуть Ной Тейлор.

Рекомендована література

Егоманіяк

Захопити
Тринадцятого

Фінальна пропозиція.
Книга 3

Балада про фантомів і
надію

Усі шляхи ведуть до
тебе

Дике кохання

Перейти до категорії
Ромком

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ